

Het spoor van de staf (6)

De hele dag hadden ze gezwoegd en geklommen: Pelle en Brugman. De berg op, de bordjes met de paarse staf achterna. Steeds hoger en hoger kwamen ze, het werd kouder en de berg werd steeds kaler. De schapen protesteerden – het was moeilijk lopen voor ze. En Brugman was heel blij dat hij de sandalen van de woeste herder aanhad – het was met zijn keukenverkopersschoenen geen doen geweest. Over de woeste herder gesproken – één keer hadden ze hem uit de verte gezien. Ook hij beklom met zijn schapen de berg. Snel hadden Pelle en Brugman zich met de schapen verstopt achter een rots en een poos gewacht. Toen ze weer keken, was hij uit het zicht verdwenen.

'Ik kan niet meer!', zei Brugman. 'Die stem van jou kan me wat met die bordjes.... Volgens mij gaan ze nergens naar toe. Vast een valstrik van de woeste herder.' Maar Pelle zette door: 'Kom op Brugman! Jij altijd met je mooie praatjes. Nu komt het er op aan. Geen woorden, maar daden. Kijk, we zijn al over het hoogste punt heen!' Maar toen het afdalen maar duurde en duurde, begon ook hij de moed te verliezen. Totdat... 'Beeh!', riep het schaap dat voorop liep. Toen Brugman en Pelle bij hem gingen kijken, zagen ze het ook. De mooiste bergwei die ze ooit hadden gezien, met overal bloemen – geel, blauw, wit. En in het midden een prachtig huis, met een bordje erop: 'Open Hof'. Net toen Brugman en Pelle wilden aanbellen, klonk er een stem achter hen: 'Ah, daar zijn jullie!' Het was een oudere mevrouw met laarzen aan en een bruingeruit hoedje op. Ze stak haar hand uit: 'Ik ben Sion. En wie zijn jullie?'. 'Pelle', zei Pelle, maar Brugmans blik was blijven steken bij het naambordje naast de deur: *Jnkvr. Sion* stond erop. 'Bent u een echte jonkvrouw?', vroeg Brugman. 'Ja, ja', zei mevrouw Sion, ' dat is wel zo, maar een titel is maar een titel. Meer last dan lust. Het maakte wel dat ik dit huis heb geërfd van mijn vader. Toen was het een ruïne, maar we hebben het opgeknapt en ik vind dat iedereen er van moet kunnen genieten. Welkom Pelle en.....?' 'Brugman', zei Brugman.

Ze zaten op de veranda en Pelle en Brugman vertelden het hele verhaal. Over de stem, de bordjes en de paarse staf. Over de woeste herder. 'Maar waar we nu heen gaan weet ik nog steeds niet', zei Pelle. 'O maar ik wel', zei mevrouw Sion. 'Als je Pelle heet, ben je een pelgrim. En de weg die je gaat is vaak veel belangrijker dan het doel. Onderweg leer je heel veel. Van wat je ziet en van de mensen met wie je onderweg bent.' Ze keek naar Brugman. 'Zo ben jij volgens mij al een heel aardige herder geworden. Nietwaar? Maar nu willen jullie natuurlijk weten hoe het zit met die paarse staf. Jij hebt een staf, Pelle. Wat doet een herder daarmee?' 'Ik leun erop, mevrouw Sion. En ik geef de schapen een tikje als ze vooruit moeten. En soms duw ik de stekelstruiken ermee aan de kant.' 'Precies', zei mevrouw Sion, 'allemaal herdersdingen. Die geven aan dat jij de baas bent, maar wel een baas die het beste wil voor de schapen. Dat is een echte herder. En weten jullie wie de paarse staf in zijn bezit heeft?' Pelle en Brugman keken haar schaapachtig aan. 'De woeste herder, jongens. Je kunt nog zoveel bordjes volgen, Pelle, maar bij hem moet je zijn.' 'Maar... ik....hij....', zei Pelle. 'Pelle, Pelle', zei mevrouw Sion, 'juist diegene waar je het allerbangst voor bent, daar moet je op af. Dat is de enige manier om je angst kwijt te raken. De paarse staf, die is voor jou. Maar je moet

hem zelf gaan halen.' Ze gaf het een geruststellend klopje op zijn schouder. 'Blijf eerst maar bij mij eten. En dan slapen. Dan is er morgen weer een nieuwe dag...'

En hoe het verder gaat, horen jullie de volgende keer.

In de dienst van vandaag vieren we Palmpasen. En dat is een wonderlijk feest. Aan de ene kant vieren we de intocht van Jezus in Jeruzalem. Aan de andere kant weten we ook al hoe het afliep: Jezus die op het ene moment nog toegejuicht werd, werd een paar dagen later zomaar gekruisigd. Er zijn dingen in het leven die niet te begrijpen zijn. Ook niet dat de oudste zonen in Egypte moesten sterven om het vertrek van de Israëlieten mogelijk te maken. Dat kan alleen als je bedenkt dat Egypte Angstland betekent en dat de oudste zonen geen echte kinderen zijn maar alle dingen waar je bang voor bent. Dat die moeten verdwijnen om bevrijding mogelijk te maken – daar zit wel wat in. En dat alles wat slecht is en angstaanjagend verdwenen is, daar mag je wel een feestmaal voor aanrichten – in Gods naam. Over die maaltijd gaat het in de kinderkerk.

Kinderverhaal voor de derde zondag van de Veertigdagentijd bij de lezing uit Exodus 11: 1-10 en Lucas 19:29-40